

Felsőkrisztina

XVI. évfolyam 2. szám

2013. NAGYBÖJT

Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9., telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vásárnap reggel 1/28, 9, 1/211, 12, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9–12, délután 1/25–1/26-ig

Lemondás

Erről a szóról, „lemondás”, különböző dolgok juthatnak most eszünkbe. Mégis talán leggyakrabban egy hősiest tette gondolunk, amit mi teszünk meg Istenért, vagy valami nemes célért. Holott a lemondás mást jelent. Még akkor is, ha maga a szó megtévesztő lehet számunkra. Valójában nem lemondunk, hanem elengedünk dolgokat, például álmokat, hogy milyen kényelmesen szeretnénk élni. Vagy éppen nem is teszünk mást, csak abba egyezünk bele, amit úgysem tudnánk megváltoztatni. Bárhogyan is, végül, ha a mélyére ásunk, valószínűleg kiderül, hogy a tett a mi javunkat szolgálja, s így igazában nem lemondunk, hanem fejlődünk.

A böjt sem a lemondásról szól. Nem arról szól, hogy valamit elvesztünk, hanem éppen az ellenkezőjéről: döntést hozunk, és cserébe Istennel találkozunk. Megérezzük az Ő szeretetét. Ha nem hozzuk meg a döntést, akkor nem jön létre a Találkozás sem. Vagyis, ha „nem mondunk le valamiről”, akkor elveszítünk mindent.

Csak annak lehet igazi a húsvétja, aki átéli a keresztutat is. Napjainkban változások következnek szeretett Egyházunk életében. Ahhoz azonban, hogy megértsük ezekben Isten akaratát; hogy meglássuk az Ő Húsvétjának titkát, bízunk kell benne, hogy nem akar minket megfosztani semmitől, hanem meg akar ajándékozni! Veszteség számunkra Benedek pápa lemondása, de még így is példa számunkra. Példa, mert az önismeret fontosságáról beszél; példa, mert az imádság erejéről tesz tanúságot, de példa azért is, mert alázattal elfogadja helyzetét. Talán nem véletlen, hogy a nagyböjt elején történik mindez! Megmutatja, hogy lemondani több, mint elveszteni valamit.

A húsvét az áldozatokból és Isten végtelen szeretetéből források. Ne spóroljuk el azt, amit mi tudunk ehhez hozzáadni, s akkor megtapasztaljuk a Másik Fél elkötelezettségének mélységeit!

Miklós atya

A Szentatya február 11-én bejelentette, hogy lemond péteri szolgálatáról.

XVI. Benedek pápa február 11-én, délelőtt 11 órakor, három szenttéavatási ügyben összehívott konzisztórium során tette közzé a hírt.

„Kedves Testvérek!

Nemcsak a három szenttéavatás miatt hívtalak össze benneteket erre a konzisztóriumra, hanem azért is, hogy közöljem veletek döntésemet, amely nagy jelentőségű az Egyház élete számára. Miután ismételtan megvizsgáltam lelkiismeretemet Isten előtt, eljutottam arra a bizonyosságra, hogy erőnlétem előrehaladott korom miatt már nem alkalmas arra, hogy megfelelő módon gyakoroljam a péteri szolgálatot.

Nagyon jól tudom, hogy ezt a feladatot, spirituális lényege miatt, nem pusztán tettekkel és szavakkal, hanem szenvedéssel és imával is teljesíteni kell. Azonban a mai világban, amely gyors változásoknak van kitéve, és a hitélet szempontjából nagy jelentőségű kérdések rázzák meg, Szent Péter hajójának

kormányzásához és az evangélium hirdetéséhez szükség van mind a test, mind a lélek erejére. Ez az erő az utóbbi hónapokban olyan mértékben csökkent bennem, hogy el kell ismernem: képtelen vagyok jól megfelelni a rám bízott szolgálatnak.

Ezért, tudatában e tett súlyosságának, teljes szabadsággal kinyilatkoztatom, hogy lemondok szolgálatomról mint Róma Püspöke, mint Szent Péter utóda, amelyre 2005. április 19-én a bíborosok révén kaptam megbízatást. 2013. február 28-án

este 8 órától a római szék, Szent Péter széke üresnek nyilvánítandó.

Az illetékeseknek konklávétnak kell összehívniuk az új pápa megválasztására.

Kedves Testvérek! Teljes szívemből köszönetet mondok nektek azért a

szeretetért és munkáért, amellyel velem együtt hordoztátok szolgálatom súlyát, és bocsánatot kérek minden hibámért. Most ajánljuk az Anyaszentegyházat Legfőbb Pásztorra, a mi Urunk, Jézus Krisztus gondjaiba. Fohászkodjunk Szent Anyjához, Máriához, hogy anyai jóságával segítse a bíboros atyákat az új pápa megválasztásában. Ami engem illet, a jövőben is teljes szívvel kívánom szolgálni Isten Szent Egyházát imának szentelt életemmel”.

Magyar Kurír

Erdő Péter bíboros az alábbi körlevéllel fordult az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye híveihez és papjaihoz

Főtisztelendő Paptestvérek! Kedves Testvérek!

Értesülve Szentatyánk, XVI. Benedek pápa lemondásáról, amely február 28-án lép hatályba, hálát adunk az Isteni Gondviselésnek mindazokért a kegyelmekért és ajándékokért, amelyekben XVI. Benedek pápa apostoli szolgálata által az Egyházat és az emberiséget részesítette. Különös szeretettel emlékezünk vissza Egyházunk és Hazánk iránti nagylelkű jóindulatára, melynek egyik kiemelkedő jele volt szentéletű vértanúink boldoggáavatása.

Kérjük a Mindenható Isten áldását Benedek pápa személyére, a Római Egyházra és egész Katolikus Egyházunkra.

A Boldogságos Szűzanyának, az Egyház Édesanyjának, Szent Péter és Pál apostoloknak, valamint védőszentjének, Szent Józsefnek közbenjáró szeretetébe ajánljuk Szentatyánk személyét és Egyházunkat.

Budapest, 2013. február 11-én,
a Lourdes-i Boldogságos Szűz Mária emléknapiján

Erdő Péter bíboros, prímás, érsek

A körlevél – a rendelkezés szerint – felolvasandó február 28-ig minden vasárnapi szentmisében. A nyilvános szentmisék után a miséző pap a hívekkel közösen mondjon el egy Miatyánkot és egy Üdvözlégyet Szentatyánkért és Egyházunkért – szerepel az ajánlásban.

Magyar Kurír

Lelkipásztori beszámoló a 2012-es évről

A 2012-es esztendő legnagyobb eseménye a templom teljes – külső és belső – felújítása volt, valamint elkészült a templomkert világítása is. A munkálatok mintegy 50 millió Ft-ba kerültek. A Polgármesteri Hivatal 2,5 millió Ft hozzájárulást nyújtott a költségekhez.

Nyári táborunk Bükkszéken volt, amelyen mintegy százan vettek részt.

Az elmúlt 21 évben plébániánk híveinek létszáma mintegy 2000 fővel csökkent. (3300 temetés, 1390 keresztelés). A kerület lakossága 17.300 fővel csökkent, egyben el is öregedett.

A kedves hívek egyházi hozzájárulásként 13 millió Ft-ot adtak, a perselypénz pedig 6,5 millió Ft. Külön adományok összege 20 millió Ft volt.

Karitás szervezetünk 1,6 millió Ft-ból gazdálkodott. Segélyekre 1 millió Ft-ot adtak a kedves testvérek, a karácsonyi borítékos gyűjtés eredménye 431 ezer Ft volt. Többször gyűjtöttünk élelmet is, például a verbita atyák táborába vagy rászorulóknak, illetve ünnepi süteménycsomagokat juttatunk el az idősek otthonába.

Az egyházmegyének közös célokra 2,2 millió Ft-ot utaltunk át. Az évi 5 központi gyűjtés összege is 2 millió Ft volt, melyet szintén befizettünk.

Felújítottuk az altemplomot, a templomi felszerelések közül több kelyhet is újra aranyoztattunk.

Ebben az esztendőben új bútorzatra szeretnénk cserélni a sekrestye régi bútorait, valamint az orgona javítása is szerepel terveink között.

Györgydeák Márton
plébános

Krónika

„Nagypéntek! Golgota! Keresztút! Persze, az ember az eszével, értelmével tudja, hisz Jézus előre megmondta, hogy neki is részt kell vennie a keresztúton, a Golgotára mindenkinek fel kell mennie, mindenkinek eljön a maga nagypénteke. Mégis, az ember valahogy elvárná Istentől, hogy őt kímélje meg ezektől a kellemetlenségektől... Sokszor nem értjük, hogy mi miért történik, miért alakul így vagy úgy az életünk, miért nincsen más képp – s ilyenkor sírunk és fáj nekünk. Talán meg is bicsaklik az életünk, talán el is esünk, talán évekig duzzogunk, nem értünk semmit. De hiszem, hogy ha Krisztus nagypéntekét szemléljük, megértünk mindent.”

(Böjte Csaba:

Merjünk hinni és szeretni)

Amilyen az advent volt, olyan lesz a Karácsonyod – szokták mondani. Nos, egyházközségünkben ezúttal is sok lehetőség volt a lelki felkészülésre. Az idén is sokan vettek részt a „Szállást keres a Szent Család”-láncban, s noha a szokásos két lánc most nem is volt teljes, a „Szent Családnak” azért nem kellett az utcán hálnia, mert a befogadók – ha kellett – több napra is vendégül látták őket. De megtelt a templom a rorátékon, valamint a Gitárosok és a Szköla adventi áhítatán is. Miklós atya adventi gondolatai és a szkólások által vezetett szombat esti vesperások is mind lelki felkészülésünket segítették.

A Karitás szervezésében több lehetőség is adódott a jótékonykodásra. Ilyen volt az adventi koszorúvásár vagy a hagyományos ajándékvásár. A kreatívabbak maguk készíthettek adventi koszorút, és lehetőség nyílt a gyerekek (és felnőttek) számára, hogy maguk készítsenek ajándékot, amellyel aztán szeretteiket meglephették. Járt nálunk a Mikulás is, és a gyerekek is eljöttek a reggeli rorátéra, így várva a születendő kis Jézust.

A karácsonyi ünnepkörben is mozgalmas volt a plébániai élet. Plébánián fiataljai közül tizenöten vettek részt Miklós atya vezetésével Rómában, a Taizei ifjúsági találkozón (lásd külön cikkünket). Szent Család vasárnapján három jubiláló házaspárt áldott meg Márton atya az ünnepi nagymisén.

Hálát adtunk az elmúlt naptári évben kapott sok-sok kegyelemért és ajándékért, s máris itt volt az ökumenikus imahét. Templomunkban ismét Keczkó Pál evangélikus lelkész hirdetett igét. Az igeliturgiát – mint már annyiszor – a Szköla énekei tették emelkedettebbé. Az imádság után az egybegyűlteket az Oltáregylet és a Karitás asszonyai által készített agapé várta. A sok finomság és tea mellett jólesett a beszélgetés. Másnap mi látogattunk a Fő utcába, a Szent Flóriánról elnevezett görögkatolikus templomba, ahol Miklós atya mondott szép és tartalmas beszédet.

A szokásos januári véradáson, ha nem is voltunk nagyon sokan (30 fő), de talán kevesebben sem, mint tavaly.

Január közepén készült el a temp-

Isten éltesse Jóska bácsit
80 éves születésnapján!

lomkert világítása a régi kandeláber hangulatát idéző, ám modern lámpákkal. A munkálatok elvégzéséért Borosnyay Pált és családját illeti a köszönet, a lámpatestek kiválasztását – ami nem volt kis feladat – Müller Ferenc végezte el.

Január 27-én, az ünnepi szentmisén köszöntöttük Schimmer Józsi bácsit, kántorunkat, 80. születésnapján, megköszönve őt, és a 25 éves áldozatos munkáját, mellyel liturgiánkat szebbé, életünket gazdagabbá teszi. Kérjük az Urat, tartsa meg jó egészségben, hogy még sokáig körünkben tudhassuk.

Bár még csak most kezdődik a nagyböjt, a Szköla már megtartotta szokásos nagyböjti lelkigyakorlatát Péli-földszenterkezten. Az elmélkedéseket Hollai Antal atya vezette. A hit évéhez kapcsolódóan a tőle szokott mély lelkiséggel beszélt a hitről és az imádságról, adva muníciót az elmélkedéshez.

Nagyböjt következik, és ha igaz a mondás a karácsonnyal kapcsolatban, még inkább igaz a böjti időre. Amilyen a böjtöd, keresztutad, bűnbánatod, olyan lesz a Húsvétod, a Feltámadásod.

A nagyböjt péntekjein ¼ 6-kor keresztutat járunk, március 8-án, pénteken pedig esti, fáklás keresztútra hívjuk a kedves testvéreket, felnőtteket és gyerekeket egyaránt. A plébániai lelkigyakorlatot a nagyhéten hétfőn, kedden és szerdán Bíró László püspök úr fogja tartani. „Az Isten, akit én szeretek, nem azt mondja, hogy te »emmauszi tanítvány«, nem álltál ki mellettem, még a temetésemre sem jöttél el! Es akkor még te csalódtál bennem? Te fordítasz hátat nekem? Ehelyett szépen, türelmesen beszél, elmondja, hogy ezt kellett elszenvednie a szeretetnek.”

(Böjte Csaba:

Merjünk hinni és szeretni)

Béres György

Jézus nevében

Urunk Jézus Krisztus!

Neved megvallása a Te szemé-lyedhez és az általad létrehozott közösséghez, az Egyházhoz kapcsol minket. Miként az apostolok azon fáradoztak, hogy igehirdetésükkel megismertessék a Te nevedet, a Te személyedet az emberekkel, ugyanúgy nekünk is életünk példájával kell dicsőséget szereznünk Neked. A Te nevedben szeretnénk cselekedni, hogy így az üdvösség megvalósulását szolgáljuk a világban. Neved megvallásával kifejez- zük, hogy az üdvösségre törek- szünk. Segíts minket, hogy az evan- géliumhoz méltóan éljünk!

forrás:

„Élő Víz” / a Zalalövői plébánia lapja/

Ima élő hitért

Urunk Jézus Krisztus! Te vagy a hit forrása minden ember számára!

Istenségedet nem ismerték fel egyetlen pillanat alatt az apostolok és tanítványaid. Nekik is végig kel- let járniuk a hit útját a Te megisme- résedtől egészen addig, hogy életü- ket áldozzák érted. A hit lassan éb- redezett bennük, miként bennem is lassan erősödik, növekszik. A Szentlélek csendes munkája ez bennem. Olvasom az Atya üzene- tét, figyelek sugallataira, életemet Isten szándékához igazítom. Uram, adj nekem félelem nélküli hitet! Adj nekem élő hitet!

Hiszek Uram, erősítsd bennünk a hitet!

Fohász a hit évében (forrás:

„Élő Víz” / a Zalalövői plébánia lapja/

Érints meg!

Életem Ura Jézus Krisztus!

Te teljes odaadással figyelsz a betegekre, mindazokra, akik testi vagy lelki bajban szenvednek. A szeretet és az irgalom nyelvén szólsz hozzájuk. Megérinted őket, hogy meggyógyuljanak. Kezed gyó- gyítja a beteg testrészeket, irgalmad gyógyítja a bűnös lelket. A Te gyó- gyító érintésedet várja a lelkem. A Te szeretetteljes érintésedet várja a szívem. Megnyitom előtted szíve- met: érints meg engem irgalmad- dal!

Segíts engem, hogy az evangélium- hoz méltóan éljek!

forrás:

„Élő Víz” / a Zalalövői plébánia lapja/

Hűség a szeretethez

Urunk, Istenünk!

Te azt akartad, hogy a férfi és a nő teljesen és visszavonhatatlanul adja át önmagát a másinak szere- tetben és fogadja el a másikat sze- retetben.

Segítsd a házastársakat a helyes élet szabályainak elsajátításában, hogy hűségben keressék és szolgálják egymás javát! Legyenek hűségesek egymás iránt! Érezzék minden nap, hogy Te vagy életük középpontja és szeretetük forrása! Segítsd a csalá- dokat és a családtagokat, hogy szentté legyenek!

Segítsd a családtagokat, hogy az evangéliumhoz méltóan éljenek!

forrás:

„Élő Víz” / a Zalalövői plébánia lapja/

A szentmise szándékairól

A szentmisében különböző szándékokra szoktunk imádkozni. Mi történik ilyenkor?

Elsősorban úgy képzelhetjük el ezt, mintha Jézus kereszttáldozatához kapcsolnánk a szándékainkat, hisz tulajdonképpen ez történik.

A szentmisében Jézus egyszeri, megismételhetetlen és végtelen értékű kereszttáldozata jelenvalóvá válik. Ezért, ha a misét felajánljuk egy szándékra, akkor egészen különleges módon adjuk Isten kezébe azt, amit kérünk tőle, vagy amiért hálát adunk. Sokan értették már félre ennek a lényegét, ezért jó, ha mi tisztán látjuk! Mert éppen ezért a szentmisét sokkal inkább kellene élő emberekért, vagy épp hálaadásból felajánlanunk, mint holtakért. Persze az is fontos, hogy a halottainkat odaajánljuk Istennek, de az élőkért való imádságnak mindig aktualitása van.

Zárásként azt is fontos megje- gyeznünk, hogy a szentmisét a hívek maguk is felajánlhatják magukban valamilyen szándékra. Ám ebben az esetben a hívő saját áldozata van előtérben, amit ő maga hozott az oltárhoz. Ezért különleges helyzet, amikor a pap, aki összekötő is, ajánlja fel a misét, mert akkor Krisztus áldozatát emeli az Atya elé.

Miklós atya

Gyakorlati megfontolások és tanácsok a szentgyónáshoz

Ritkán tudjuk megérezni a gyónás szentségének igazi nagyságát. Általában két véglet létezik: vagy úgy fogjuk fel, mint ami egy szükséges és kötelező rossz, vagy éppen könnyedén gondolunk miatta bűneinkre, mert Isten megszabadított tőlük, és a gyónásban lehetővé tette, hogy ne kelljen terhekkel élnünk. S bár ez utóbbi igen közel áll a valósághoz, mégis talán van benne valami, ami nem egészen tökéletes még. Ahhoz, hogy egészen jól tudjunk készülni a szentgyónásra, tudnunk kell, hogy a bűneinknek igen nagy súlya van. Akkor, hogy a szabadulásunkért Krisztus az életét adta. De nem szabad, hogy a bűneink jelentőségét túlértékeljük. Hiszen éppen azért váltott meg minket Jézus, hogy már ne a bűneink határozzák meg az életünket, hanem az Ő vég nélküli szeretete. Nem könnyű megtalálni ezt a finom egyensúlyt, mégis napról napra törekednünk kell rá, hogy eszerint éljünk.

Itt nincs lehetőség arra, hogy a szentgyónás és a bűneinkhez való viszonyunk minden részletét átgondoljuk. Inkább csak pár segítő gondolatot szeretnék adni a bűnbánatunk gyakorlásához, mások bűnbánatának tiszteletben tartásához.

A gyónási titok alapot ad arra, hogy igazán őszintén tudjunk készülni erre a nagy eseményre. Mégis, ha önmagában nézzük a folyamatot, azt is el kell ismerni, hogy a bűneink közösségi voltát háttérbe szorítja. Mit értek ez alatt? Elsősorban azt, hogy amikor valamit az igazság ellen teszünk, akkor azzal nem csak magunknak ártunk, hanem minden embernek, legfőképp hittestvéreinknek. Ezért amikor kérjük Isten bocsánatát, közben az emberekkel való kiengesztelődést is keresnünk kell. E nélkül a szentgyónásunk is sánta marad. Persze, nem szabad ezért mindenkinek hirdetni a bűneinket, de mégis legalább imáinkban rendezni kell ezt a dolgot.

A gyónási titok még egy témát érint. Ez nagyon gyakorlati kérdés.

Amikor a szentmise előtt, vagy akár közben (bár ezt a liturgia szabályai nem támogatják) gyóntatás folyik, nekünk is törekednünk kell mások gyónásának titkos voltát tiszteletben tartani. Ez azt jelenti, hogy amennyire lehet, el kell kerülnünk azt, hogy a gyóntatószék közelében tartózkodjunk, főleg akkor, ha onnan bármi kiszűrődik. Olyan fontos ez, hogy aki esetleg szánt szándékkal hallgatna bele mások gyónásába, az azonnali kiközösítés alá esik. De azt is jelenti, hogy ha véletlenül hallunk meg valamit mások gyónásából, akkor ezt nekünk is meg kell őriznünk, mint gyónási titkot.

A szentgyónásra való készülétkben sokféle lelkitükör segíthet minket. Nem is sorolnék föl belőle egyet sem. Inkább csak egy olyan ötletet adnék, ami bárkinek segíthet a felkészülésben, lelkiismeretünk megvizsgálásában. Ez a Szentírás egyes szakaszaival való készülék. Lehet úgyis, hogy Jézus helyébe képzeljük magunkat, hogy vajon Ő mit nem tenne azok közül, amit tettem, vagy mit nem helyeselné. De akár gyakorlati útmutatásával, a Jakab levél is segíthet minket a felkészülésben. Nem túl hosszú, de nagyon konkrétan átnézi a keresztény ember életének legfontosabb kötelességeit. A másik lehetőség a Szeretet Himnusz átolvasása (1 Kor 13). Ez persze az isteni szeretetről szól elsősorban, de nekünk ehhez kell hasonlunk.

A gyónásról magáról még pár gondolatot szeretnék itt felemlíteni. Egy gyakorló hívőnek ahhoz, hogy jó úton maradjon, szüksége van arra, hogy időnként a bűneire rátekinthessen úgy is, hogy mik voltak annak körülményei. Nem a fizikai elsősorban, hanem a lelki, vagy ok-okozati körülményei. Ez nem az élettörténet elmesélését jelenti, hanem sokkal inkább a miértekre ad választ. Nem kell minden gyónásnak így telnie, de olykor szükséges, hisz segíthet abban, hogy legyőzzük például a visszatérő bűneinket. Ez esetben is érdemes a gyónásban

céltudatosan megfogalmazni miről van szó, de azzal a hozzáfűzéssel, hogy miért egyeztem bele végül a bűnbe. A körülmények egyébként a bűn súlyosságát is befolyásolják.

Ezenkívül, mivel mindenkinek joga van ahhoz, hogy nyugodtan tudjon gyónni (nem mesélni, hanem letenni a bűneit), ezért érdemes türelemmel várni a sorunkra, amíg valaki más van benn. Ahhoz, hogy el tudjuk dönteni, hogy szabad-e már belépünk a gyóntatószékbe, nálunk konkrét segítséget is jelent egy kis, zöld lámpa a gyónó ajtaja fölött. Amikor ez ég, be lehet lépni, amikor nem, akkor még nem lehet. Mi van akkor, ha nem kerülnék sorra? Mivel az Egyház tanítása szerint a legfontosabb a gyónáshoz a teljes bánat, ezért lehetőségünk van arra, hogy ez esetben szentáldozáshoz járuljunk, de csak akkor, ha tudjuk, hogy szentmise után feloldozást kaphatunk a szentgyónásban. Magyarán, nincsen olyan bűnünk, ami alól nem kaphatunk feloldozást (pl. házasságon kívüli kapcsolat), és biztosak vagyunk benne, hogy a szentmisét követően tudunk majd gyónni. De természetesen ehhez is, mint magához a gyónáshoz is tökéletes bánat kell, ami legalább annyit foglal magában, hogy sajnáljuk, hogy ezekkel a bűnökkel az Istennel való kapcsolatunkat romboltuk.

Sok mindent lehetne még írni erről a kérdésről, de a lehetőségek végesek. Ezért itt álljon záró gondolatként az, hogy a legfontosabb a gyónásra való készülétkben, hogy felismerjem azokat a dolgokat, amiket rosszul tettem. Ha ez megvan, akkor bátran tegyük le a terheinket, hisz felesleges lenne azokat hosszan cipelni. Van elég probléma az életben ezek nélkül is!

Abban pedig biztosak lehetünk, hogy a gyóntatószékben nem csak a pap vár (aki egyébként teljesen együtt tud érezni velünk, minthogy maga is bűnös ember), hanem Jézus is, Akinek annyira fontosak voltunk, hogy odaadta értünk az életét váltságdíjúl.

Lelkigyakorlat Antal atyával Péliföldszentkereszten

Mi, Scholások is, fontosnak tartjuk, hogy a nagyböjt kezdete előtt elcsendesedjünk, az énekeket, ha csak pár órára is, de egy kicsit félre-tegyük és hallgassuk a csendet.

Ebben az évben azt is szeretettük volna megtudni, hogy miért olyan fontos a csend, miért vágyik rá minden ember.

A választ Hollai Antal atya, albertfalvi plébános, szeretett egykori plébános-helyettesünk fogalmazta meg nekünk, február első hétvégéjén a Péliföldszentkereszten megtartott lelkigyakorlatunkon: lélekből élő teremtmények vagyunk, ami azért fontos, mert csak az ember tud befelé fordulni, ezért kell a csend, a napi ima számunkra.

Antal atya elsősorban arról beszélt nekünk, hogy mit jelent egy keresztény ember számára a hit, és ahhoz kaptunk útmutatást, hogy milyen a jó hit fényében a jó imádság.

A hit életet formáló erő. Hitünknek kell alakítania bennünket, és nem fordítva! A hit fény, mely mindenre ráragyog, de nekünk, akik igazán megértettük és be tudtuk fogadni, tovább kell adnunk mindazoknak, akiket Isten ránk bízott. Ugyanakkor a hit csak a szeretet fényében működik jól. „A szeretet nélküli hit terméketlen, és a hit nélküli szeretet csupán kétségek között vergődő érzelem marad.” (idézet XVI. Benedek pápától)

Kereszténységünk lényege nem csupán egy Istenben való hit, azt más vallások is hirdetik, hanem a

hit egy személyes Istenben és Krisztus feltámadásában. Ebben igazán egyedi a kereszténység. A mi Atyánk mindig, minden körülmények között szeret bennünket.

A hit egy igazi tett, egy mozdulat, egy megindulás Isten felé, ahogy Ábrahám – Isten hívására – elindult arra a helyre, melyről valójában fogalma sem volt, hogy hol van. És elindult Izsák feláldozására is, mert nagyon bízott az Atyában. A hit - bizalom Istenben.

És a jó imádság?

Odafordulás és odafigyelés az Atyára. Egy személy párbeszéde a személyes Istennel. Ezt is csak a kereszténységben élhetjük meg igazán. Mi, keresztények, azt fűrkésszük, hogy mit akar tőlünk az Isten. A keresztény meditáció célja a lelkiismeretvizsgálaton keresztül annak kijelölése, hogy nekem - hívő embernek - mit kell tennem nap mint nap újra- és újra azért, hogy az Atya akarata szerint éljek.

Hogyan is imádkozott Jézus az evangélium szerint? Első és utolsó gondolata az Atya volt. A 12 éves

Jézus ott maradt a templomban és aggódó szüleinek kérdésére csak ennyit felelt: „Nem tudátok, hogy nekem az én Atyám dolgaiban kell lennem?”

A keresztfán utolsó szava ez volt: „Beteljesedett.” Az Atya akarata.

Figyeljünk oda Jézusra és megtanulunk imádkozni, a kérdéseinkre választ kaphatunk. Az ima a „legvilágosabb látás”, a legmélyebb barátság megélése, „szavak nélküli ölelés”, hálaadás az örömeért és a kudarcokért, az a pillanat, amikor az érthetetlen érthetővé, a megbocsáthatatlan megbocsáthatóvá válik.

Az ima erőt ad állapotbeli kötelességeink teljesítéséhez, mely az életszentség lényege. Az ima olykor csak szemlélődő csend. „A csend a szó édesanyja” – a csendben születnek meg a teremtő szavak. Az ima megtanít bennünket közeledni Istenhez.

Együttlétünket a zarándokhely világtól elzárt, ám Istenhez közeli atmoszférája meghitté tette, az elcsendesedéseket rövid éneklésekkel és a lelkigyakorlat témájáról szóló esti beszélgetéssel tettük színessé. Nagy örömünkre nem csak a felnőtt kórus tagjai, hanem a kiskórusban éneklő gyermekek szülei közül is sokan velünk voltak, és ez reményt ad arra, hogy a nagykórus további értékes lelkekből élő teremtményekkel gazdagodjon.

Beke Borbála –

Müllerné Lovas Krisztina

Taizé – Róma

Kicsit több mint egy tucatnyian indultunk tavaly karácsony után útnak a bizalom zarándoklatára, az éves taizéi találkozóra, Rómába.

Taize-i dalokat mindenki ismer, mégis többeknek ez volt az első nemzetközi taizés tapasztalatuk, és többeknek Róma is újdonság volt, ám szerencsére voltak köztünk tapasztaltabbak is.

Már a buszon odafelé jól összerázódott a csapat, találgattuk, ki fogad majd be minket, vajon együtt marad-e a csoport? Szerencsénkre, egy, a buszon utazó, ám nem felsőkrisztinás pár, ismerettséggel is rendelkezett: egy Felvidékről származó, jelenleg Rómában káplánkodó szerzetesatyja lefoglalt elég helyet a csoportunk számára.

Így kerültünk mind a Re di Roma metrómegállóhoz közeli Saint Antonio plébániára, kettesével-hármasával egy-egy családhoz.

Persze, megpihenni csak több órányi, nagy táskákkal való csatargolás, sorban állás és hosszas eligazítások után tudtunk, de akkor sem sokat, hiszen máris indulnunk kellett a Falakon túli Szent Pál-bazilikába az első esti imaórára, hogy tömött sorokba

rendezett, földön kuporgó fiatalok ezreivel egyesítsük énekünket. Elkezdődött.

A délelőttök a plébániai programok jegyében teltek, majd ebédelni

a Circus Maximushoz mentünk, mind a harmincötezer zarándok lélekemelő, hömpölygő sorokban. Szerencsére az időjárás nagyon kedvezett nekünk: december végén

tizenöt fok melegben, a fűben ücsörögve, napsütésben ebédtünk minden nap.

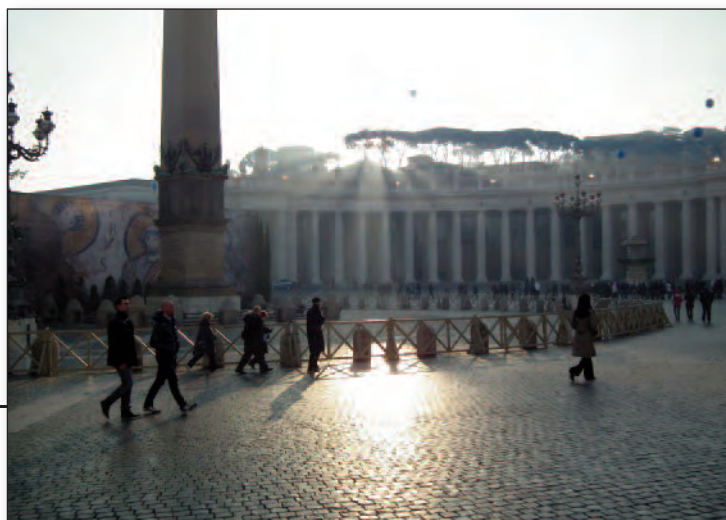
Délután és este jöttek a közös imaórák Róma nagy bazilikáiban. Többen kijelentették, hogy a legszebb templom a Capitolium dombra épült Ara Coeli (Ég Oltára) templom volt a maga aranyozottságában és csillogó csillárjaival. Ám voltunk a speciális szemüveg nélkül is élvezhető, háromdimenziós festményekkel rendelkező Il Gesu templomban is, melyet Szent Ignác építtetett, illetve voltunk misén a Szent Péter-bazilikában is.

Szeretett Szentatyánkkal kétszer találkoztunk, egyszer a Szent Péter téren, egy szökőkút padkájára állva pillantottuk meg néhány méter távolságból, másodszer az újévi pápai mise elején, még közelebb haladt el előttünk a bevonuláskor.

Mindnyájan feltöltődve és élményekkel gazdagon térünk haza, és alig várjuk a következő strasbourg-i találko-

zót, hogy együtt, sőt még többen a plébániáról, közösen zarándokolhassunk.

Szerdahelyi Miklós

Róma - Taizé

Minden egybevág! Ez egy kihagyhatatlan lehetőség. A taizé-i közösség lelkesége, és Róma hívogató hangulata együtt hatalmas vonzó erőt jelentenek. Talán nem is véletlen, hogy ilyen sokan vettünk részt ezen a találkozón. De nem szeretnék adatokba merülni, mert az elvinné a lényegről a hangsúlyt.

A lényeg annyi, hogy közvetlenül találkozhatunk a múlttal, az Egyház egészével, és mindenképp Istennel.

Milyen volt számomra ez a találkozás? Tudom, hogy Isten velünk van, itt is találkozhatunk Vele. Ám az ember segítséghez fordul, hogy érezze, lássa, tudja jobban Őt maga mellett. Róma még mindig fantasztikus! Még, ha jobban vonz is engem egy kis város (pl. Assisi) hangulata, mégis valami csodálatos

van ebben a városban. Valami, ami megfogja az ember lelkének azt a darabját, amelyik nem enged a modern világ szavának, hogy gyökértelenek vagyunk, magányosak és nem támaszkodhatunk semmire. Itt kézzel foghatóan érzi az ember: van értelme, célja az életnek, hogy van méltósága. Jó, lehet, hogy túldimenzionáltam! Mégis van valami ebben a sok-sok emlékből, ahogy felidéződik egy-egy istenkereső művész vagy szent vagy uralkodó alakja.

És a Taizé. Egyszerű és letisztult lelkiség. Békés és finom lelkű. Valahogy egészen beillesztett nekem ebbe a Szentatya alakja. Igen, mert ez van az Egyházunk gyökerében is: béke, egyszerűség, letisztultság. Sőt, Benedek pápa is így közelíti meg a kérdéseket, akár teológiai, akár profán kérdésekről legyen szó. A Szentlélek műve.

Elég elvont ez a beszámoló.

Mégis lehetetlen lenne mindent elmondani. Az Ara Coeli-bazilika érdekes hangulatától, a turistákkal teli Trevi-kúton át, Szent Ágnes koponyájának elgondolkodtató látványáig, vagy a Szent Péter bazilika méltóságától a San Pietro in Vincoli egyszerű, de nagyhatású üzenetéig.

De ezek csak a körülmények!

A találkozón sok-sok ember. A többség derűs. A szállásadóink vállalják az áldozatot, hogy néhány kalandor magyart befogadjanak. Igaz, másként jöttünk, mint Atilla Leó pápa elé. Erről jut eszembe a sok magyar emlék ebben a városban! Büszkék lehetnénk, hisz Róma két, különösen is a pápához kötődő bazilikája fontos helyeken emlékezik népünkről, még ha nem is mindig egészen pozitív módon.

A San Antonio egyházközségnél kaptunk szállást. Itt egy felvidéki magyarral, Dankó István atyával találkoztunk. Sokat segített nekünk ebben a pár napban. A helyi fiatalok igen kedvesen foglalkoznak velünk. Az ebédek nem túl változatosak, de finomak.

Számomra a legnagyobb élmény a Szentatyával való találkozás volt. Ahogy a Szent Péter tér - dugig tömve fiatalokkal - elcsöndesedik. A téren a kereszt, előtte pedig Krisztus földi helytartója.

Megrendítő! Nem csak formaság, annál jóval több! S pár nappal később, amikor talán csak két méterre ment el előttem a bazilikában. A szemében erő, a teste gyenge. Így visszatekintve már látszott a jövő benne, de ki gondolta volna? Papként nagyon különleges élmény volt. Ugyanaz a papság, mégis... Igen, ez nagy élmény volt!

A szervezés érdekes volt. Olyan olaszos – ahogy néhányan mondták. Minden napnak megvolt a maga csodája. Jó volt, hogy együtt élhettük át azokkal a fiatalokkal, akikkel egy közösséghez tartozom.

Persze, imádkoztunk az itthoniakért is!

Maradjunk ennyiben!

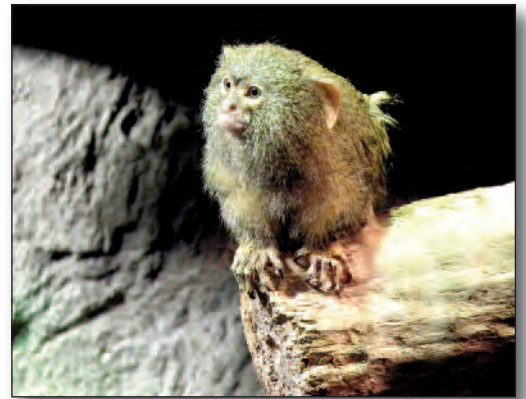
Miklós atya

Ismerd meg! avagy menj a víz alá!

Az „Ismerd meg!” bátor felfedezőit a januári hideg fedett helyre kényesztette. Ha már ennyire elkényelmesedtünk, akkor a legmelegebb helyet választottuk, és így került sor arra, hogy elmenjünk a budafoki Camponában lévő Tropicariumba.

Tucatnyian gyűltünk össze a kirándulásra. A halak, hüllők és mindenféle vízi szörnyek sokkal többen voltak. A bemutató érdekes, látványos, izgalmas. Sokkal inkább testközelben vannak az állatok, mint régi emlékeimből az Állatkertben. Csak, hát én nem kedvelem őket, és magamtól, ugyan el nem mentem volna. Ezért jó az Ismerd meg! Csapatostul az ember vállalkozó kedvűbb, sőt, vakmerőbb, körötte a többiekkel még az alligátort is hajlandó megnézni, netán még a rájasimogató medencébe is bedugja a kezét egy pillanatra.

Még egy kedvencet is sikerült kineveznem: a lapátorrú tokot. Persze, édesvízi hal, az Al-Dunán él, és a lapátorra pont olyan, mint a vasorrú bába lapátja a Jancsi és Juliskából.

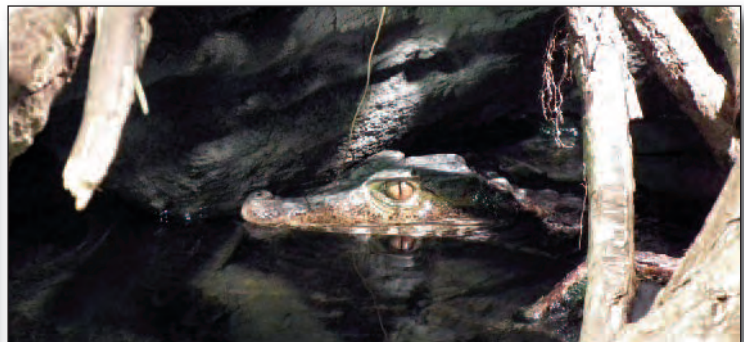
Furcsa élmény volt a vízialagút. Olyan, mintha egy műanyagcsőben mennénk, és oldalt meg fölöttünk is csupa víz van, cápákkal meg mindenféle halakkal.

Megért egy délelőttöt az ismerkedés, azt is lehet mondani, hogy megérte a nem kevés árát is.

Az „Ismerd meg!” programok idén kéthavonta lesznek, legközelebb márciusban, már újra szabadtéren.

Lukách Krisztina

Nagyon tetszett a hatalmas akváriumokban a tengerfenék kialakítása, volt ott amfora, rozsdás horgony, minden film- és Verne-könyvbéli romantika, a közöttük úszkáló színes halak pedig élővé tették a látványt.

Punctum saliens

E közösség kiindulópontként szeretne szolgálni a fiatal Felsőkrisztinásoknak katolikus küldetésük gyakorlásához. Imádságon, tudáson, és közösségen keresztül hív az Úr ismeretére, szeretetére, és akaratának engedelmes követésére.

Közösségünket a rendszeres közös imára alapozzuk, ugyanis erre van legnagyobb szükségünk. Isten: minden, és az imádság a vele való kapcsolat tudatos művelése. Mi lehetne jobb alap? Ahhoz hogy szeressük Istent, először ismernünk kell őt.

Isten azonban nem csak imádságban van jelen a számunkra, hanem a szentségekben, a kinyilatkoztatásban és a teremtésben is megmutatkozik. Minél egyetemesebben (azaz katolikusabban) keressük őt, annál jobban felfogjuk dicsőségét, és annál jobban szerethetjük.

Éppen ezért közösségünk második pillére a megismerés. Előadásokon és beszélgetéseken keresztül szeretnénk elmélyülni a katolikus hit igazságában, hogy értsük az egyház hitét, szeressük azt, és alkalomadtán tanúságot is tudjunk róla tenni a világban. Azért, hogy misszióra alkalmas dinamikus, vonzó és értelmesen elkötelezett katolikus közösség legyünk, az imádság mellett, a tudás is nélkülözhetetlen.

A harmadik pillér maga a közösség, a cselekvés, az élet megszentelése. Célunk nem más, mint megtalálni a helyünket az életben, mint Krisztus tagjai, kinek-kinek hivatása szerint.

Punctum Saliens. Elrugaskodási pont. Fix, hogy szabaddá tegyen a lendületre.

A közösség kialakításának két lépcsője és a hozzátartozás feltételei:

1. lépcsőként az imádság indul majd el. Ez az imádság minden héten, pénteken, alapvetően Loyolai Szent Ignác elmélkedési módszere alapján lesz. Azaz a vasárnapi evangéliumot átelmélkedve tekintünk rá az elmúlt hetünkre. Ez a lehetőség minden fiatal számára nyitott. Akár érdeklődő jelleggel is részt lehet venni egy-egy alkalmon.

2. lépcsőként a kettes és hármas alappillér lép majd be, kb. egy hónap elteltével. Ebben a lépcsőben beszélgető kurzusokat hirdetünk meg, amelyek a hitünk tanításának mélységeivel foglalkoznak majd. Ezekre a kurzusokra azokat hívjuk, akik az elején elhatározzák, hogy végig részt akarnak benne venni. A részleteket mindig az imádság után hirdetjük majd meg.

Getszemáni

Hans Urs von Balthasar egyik elmélkedésében felidézti Jézus Getszemáni kertben eltöltött óráit. Azt a kiszolgáltatottságot és magárahagyatottságot, amely ott eltölthette Őt. Megdöbbenő erővel mutatja be ez a rövid elmélkedés azt a kínt, amely Jézusban, az értünk "bűnné lett" Második Isteni Személyben lehetett. Érdemes azzal a szívvel olvasni, mely átérezni igyekszik az Úr szenvedését. Ezt a kínt értünk viselte, nem saját tettei miatt, hanem azért, amit mi tettünk, amikor mi a rossz mellett döntöttünk. Adjunk hálát Istennek, amiért minket megmentett ezektől a kínoktól és amiért Ő maga megváltott minket ezen kínok elviselésével a bűntől.

„Nem tudsz menekülni az undortól, amelyet érzel. Mert most te magad vagy az undor, benned van mindaz, ami közönséges, és nemcsak a magad számára, mindnyájunk számára iszonyattá lettél. (...) Elfog a félelem? A félelem, amelyről az emberek semmit se tudnak. (...) Annak a félelemnek, amelyet te szenvedsz, nincs formája. A félelem parttalan tengere, a félelem a maga valóságában. Félelem, amely a bűn magva. Az Isten előtti, az ő kikerülhetetlen ítélete előtti félelem. A pokol rettenete. Félelem, hogy soha többé nem szemléled Isten arcát. Hogy végérvényesen lemondott rólad a Szeretet és minden teremtmény. Feneketlen úrbe zuhansz, el vagy veszve...
'Atyám, kiáltod, ha lehetséges'. De hát nem lehetséges. A lehetőség minden töredéke, minden szalmaszála eltűnt. A semmibe kiáltod:

Atyám. Csak a visszhang válaszol. Az Atya már nem hall téged. Túl mélyre süllyedtél, hogyan is hallhatnának még téged odafönt az égben. Atyám, Fiad vagyok, a te szeretett, örök idők előtt belőled született Fiad. De az Atya már nem ismer téged. Fölemésztett téged az egész teremtett világ leprája, hogyan ismerhetné még föl az arcodat? Az Atya ellenségeid oldalára állt. Együtt ötlötték ki háborús terüket ellened. Annyira szerette gyilkosaidat, hogy elárult téged, egyszülöttét. Föladott téged, mint elhagyott őrhelyet, lemondott rólad, mint egy elveszett fiúról. Biztos vagy benne, hogy még valóban léteznek? Van Isten? Ha volna Isten, a szeretet lenne, nem lehetne merő keménység, kérlelhetetlenebb, mint egy ércfal. Ha lenne Isten, meg kellene nyilatkoznia legalább fenségében, öröklétének legalább a

fuvallatát kellene érezned, legalább a palástja szegélyét megcsókolhatnád, amikor méltóságteljesen elhaladna fölötted, és talán vigyázatlanul rád taposna. Ó mennyire szeretné, hogy rád taposson az ő áldott lába. De ahelyett, hogy az örökkévalóság szemébe pillanthatnál, csak egy fekete szemgödör feneketlen ürességébe mered tekinteted. Hát áttantorogsz az emberekhez, hogy, mivel az örök szeretet halott és a világűr hidegje fagyosan rád lehel, az ő tompa állati melegükből meríts újra életet. De azok alszanak. Hagyd őket aludni, hagyd aludni a szeretett tanítványt is; sohasem értenék meg, hogy Isten nem szeret többé.”¹

(ford.: Válóczy József atya)

1 BALTHASAR, H.U.V.,
Das Herz der Welt,
Arche, Zürich 1945, 78-80.

- Nagybőjti gitáros áhítatunkat március 24-én, az esti hat órás szentmise után, 19.00-kor tartjuk.

- Ifjúsági keresztutat tartunk március 8-án, a Budakeszin található szabadtéri kálvárián.
Aki tud, hozzon magával egy fáklyát is.

- Plébániánk szentségimádási napja: március 2.
Használjuk ki a lehetőséget a Szentségi Jézussal való találkozásra!

- Buszos zárandoklatot szervezünk Pannonhalmára, 2013. május 4-én. Részleteket később hirdetjük.

Közös plébániai gyerekfarsang

Idén tartotta először közösen a gyerekek farsangot, a Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia és a plébánia cserkészcsapata, mely még a vártnál is nagyobb siker volt!

Közel 40 gyerek érkezett a plébániáról, a hittanosoktól, ministránsoktól és a cserkészektől.

A gyerekek mellett fővédnökünk, Márton atya, aki nagyelkű támogatásával lehetővé tette a programot, szintén beöltözött a farsang alkalmával, sőt, még egy rögtönzött fellépéssel is készült szovjet katona jelemezze mellé, hogy lenyűgözze az iskolás korú közönséget.

A jelmezverseny során több kategóriában is lehetett indulni, a csoportos (őrsi) és egyéni jelmezeket is bírálta a zsűri, melynek elnöke Miklós atya volt. Egyéni kategóriában végül a festő és a ló győzedelmeskedtek, míg a csoportos versenyben a Mary Poppins karaktereinek öltözött Nyuszifül őrs diadalmaskodott a szoros mezőnyben. Az eredményhirdetés után került kiosztásra a győzteseknek járó torta, oklevél és korona.

A farsang során lehetőség bizonyult sokat játszani, különböző sorversenyeken sőt, a végén Miklós atya még néptáncot is tanított a megjelenteknek.

A farsang nagyon jó hangulatban telt, és a szervezők a nagy sikerre való tekintettel elkötelezettek a jövőbeni folytatásra.

Mindenki számára nagy örömmel szolgál, hogy a Márton atya által sürgetett és Miklós atya személyében vezényelt plébániai közösségek összefogó munkásságának egy újabb sikeres állomásához érhattünk, és reméljük, sok hasonló eseményre kerül sor a közeljövőben.

Köszönetet szeretnék mondani a szervezésben elengedhetetlen személyeknek, akik áldozatos munkájának köszönhetően létre jött az idei farsang: Kriszta néninek, Miklós atyának és a Mikófalvy családnak.

Kempler Miklós Soma 314. Czuczor Gergely cserkész csapat parancsnok-helyettese

Szócs Lászlót tíz éve szentelték pappá, három éve önálló lelkipásztor: máriahalmi plébániai kormányzó.

PAPI ARCÉLEK

A hivatás: ajándék és titok

- *Honnan indult?*

- Erdélyből. Háromszék megyében, Kézdivásárhelyen születtem 1974-ben. A közeli Ozsdolán, az ezeréves határ mellett nőttem fel. Édesanyám mélyen vallásos, gyakorló katolikus, akinek a példája ma is eleven. Hetedik osztályos voltam, amikor édesapám befejezte földi életét. Nagyon hiányzik.

- *Iskoláit is Erdélyben végezte?*

- Hetedik osztályig Ozsdolán jártam iskolába, majd Kézdivásárhelyen folytattam a kötelező tíz osztályig. Mivel nem voltam igazán jó tanuló, csak szakiskolára gondolhattam, ezért választottam az autókarosszérialakatos szakiskolát. Egy év után rájöttem, hogy nem szeretem annyira ezt a szakmát, amennyire kellene.

- *A gyermekévei milyen környezetben teltek?*

- Felső-Háromszék egyik legnagyobb községe Ozdola, lakosságának öt százaléka román, akikkel egytértésben éltünk, ők is majdnem ugyanúgy tudtak magyarul, mint mi. Elég szép számban vannak cigányok. A magyar lakosság nagy része katolikus. Egészen természetes, hogy a falunkban és Kézdivásárhelyen mindenki magyarul beszél. Édesapám sofőr volt, édesanyám nem tudott románul. Akkor szembesültem a román nyelv fontosságával és nehézségével, amikor románul tanultuk a történelmet. Még inkább elment a kedvem ettől a nyelvtől.

- *Mikor került az anyaországba?*

- Az 1989-es határmegnyílás után sokan jöttek Magyarországra dolgozni, kirándulni, vagy csak úgy országot látni. Én is elhatároztam, hogy 1991-ben a nyári szünetben egyik barátommal eljövök szerencsét próbálni. Nem azzal a szándékkal, hogy pap legyek. Egy hónapig Székesfehérváron dolgoztam. Amikor II. János Pál pápa Magyarországra érkezett, én egy épület tetején téglát adogattam. Zúgtak a harangok, másnap indultam haza, Erdélybe. Akkor nekem nem jelentett különösebbet a pápalátogatás. Annyira jól sikerült az egyhónapos munkavállalásom, hogy elhatároztam, a következő évben is visszajövök. Sógorom abban az időben asztalosként dolgozott a Rózsadombon. Faanyag vásárlásakor a főnöke azt mondta, hogy kellene neki egy erdélyi fiú. A sógorom hazajött és szólt, hogy lenne munka. Így kerültem fatelepi segédmunkásnak.

- *Nem ment vissza Erdélybe?*

- Úgy gondoltam, ha itt kaptam a hívást, itteni szemináriumba jelentkezem. Egy nap segitettem a vásárlóknak szegélylécet válogatni. Az egyik azt mondja: pap vagyok, nem értek a parkettához. Félrehívtam és elmondtam, hogy bennem is él az elhatározás. Jezsuita vagyok - felelte, s kért, látogassam meg őket. Addig jóformán nem is hallottam a jezsuitákról. Eleget tettem a meghívásnak, s elmentem a Sodrás utcába. A hazatelepült jezsuiták itt vettek házat, amelynek a bővítésén dolgoztak. Az egyik szerzetes így szólt: tudnak nekem szobát biztosítani. A következő héten visszamentem, és elmondtam, hogy élnék a lehetőséggel. Tanultam, és segitettem, amire megkértek. Nagyszerű környezetben készülhettem két évig a papságra olyan ismert jezsuiták között, mint Nemeshegyi Péter és Szabó Ferenc. Mindig hálával tartozom a rendnek.

- *Érettségi után kopogtatott a szeminárium ajtaján...*

- 1996-ban Esztergomban. A szemináriumi évek színesek és gazdagok voltak, tanárim nagyszerű emberek 2002-ben szentelték pappá, első kápláni helyem a budapesti felső-krisztinavárosi plébánia volt Györgydeák Márton plébános elkötelezettsége, a hívek szeretete, kedvessége az első öt év papi szolgálatában sok öröme jelentett. Innen átkerültem Kerényi Lajos atya mellé. Mint ismeretes, ő sok időt tölt a betegekkel. A példája engem is arra ösztönzött, hogy látogassam a betegeket. Azóta is minden héten egy délutánt a budakeszi kórházban töltök. Fontos része lelkipásztori munkámnak.

- *Elkezdődtek a szolgálati évek, s bizonyára az élmények, örömök sem maradtak el.*

- Ferencvárosból 2009. augusztus 1-jével főpásztorrom, Erdő Péter bíboros Máriahalomra helyezett önálló lelkipásztornak, s rám bízta Epölt, Únyt és 2011-től Dágot is. A kommunizmus idején ezekbe a kis falvakba félreállított papok kerültek. Epöltre Erdős Mátyás, Únyra Nagy Miklós papköltő, akiknek nemes hatása ma is érződik.

- *Mit érez különösen fontosnak a mai pasztorációban?*

- Hogy a hívek szeressék az Egyházat. Ennek valóságát a személyes kapcsolatokban lehet megtapasztalni. És azt is, hogy mindenki tud valamit tenni az Egyházzért, a közösségért. Boldog II. János Pál pápával vallom, hogy a papság ajándék és titok, de minden más hivatás is. Fontos az is, hogy a hívek figyeljenek a papjukra és viszont. A találkozások segíthetnek, megtartó erőt adhatnak papnak és híveknek egyaránt.

Tóth Sándor

(Keresztény Élet 2013/02/10 számából)

Barsi Balázs:

Nagyböjt első napjai

Milyen jó, hogy mielőtt belépünk Nagyböjt Szent Negyvennapjába, és elkísérnénk az értünk testté lett Igét a pusztába, az Egyház a Szentírás kezdő lapjait olvastatja velünk, s ezen keresztül a Szentlélek a Paradicsomkertbe vezet vissza bennünket. Fontos, hogy amit ma a Teremtés könyvéből olvasunk, azt látomásként őrizzük szívünkben. A különböző vallási előírások betartása, a rituális gyakorlatok végzése, de még a böjti jó cselekedetek is erőtlenekek és üresek maradnának e látomás nélkül. Meg kell hogy indítsen Isten szeretetének határtalansága, amellyel megszánta a világot, amiért az nem volt, és teremtő szavával kimondta, hogy legyen. Meg kell hogy rendítsen az a minden mást megelőző isteni döntés, mellyel az Atya öröktől fogva elhatározta, hogy elküldi szent Fiát a világba, hogy általa megossza szentháromságos életét az emberrel. Fel kell hogy ismerjük, hogy az egész világegyetem nem egyéb, mint egyetlen pazar, grandiózus és mégis a legapróbb részletekig gondosan kimunkált díszlet ahhoz, hogy színpadra lépjen az ártatlan és tiszta Ember, aki elhozza nekünk az Isten országát.

Ebben az örök isteni tervben szemléljük saját magunk parányi létezését is.

Milyen hihetetlen, hogy Isten öröktől fogva, évmilliárdokon át készült arra, hogy egyszer mi is megszűlünk. Szegényebbnek találta volna nélkülünk a teremtést, ezért szeretete galaxisokat teremtett, hogy otthonra leljünk a Földön, s Krisztusba iktatott új Ádámként az isteni jószág képviselői és kinyilvánítói legyünk. Kegyelemhordozók, akikben a teremtés eredeti szépségében ragyog fel, s akik majd megízlelhetik Isten nyugalalmát és békeességét a hetedik napon. Ezzel az útravalóval kezdjük meg a Nagyböjt áldott, szent idejét, ezt a látomást vigyük magunkkal a pusztai magányba, hogy felvértezzon minket a Kísértővel megvívandó harcra.

Sokszor tapasztaljuk azt és panaszkodunk, hogy Isten nem hallgatja meg kérésünket, imádságunkat, kétségbeesett kiáltásunkat. Pedig lehet, hogy csak arról van szó, hogy ő szent Fia által megszólított: „Kövess engem!” mi pedig hallatlanra vettük, és a helyünkön maradtunk. Hiába várjuk hát, hogy Isten „lépjen”, előbb nekünk kell megtennünk a soron következő lépést: Krisztus nyomába szegődnünk. Ott, ahol a követésre való felszólítás visszhangtalan marad, ott elakad a fejlődésünk is: egy helyben toporgunk mindaddig, míg rá nem szánjuk magunkat, hogy kifogások keresése és alkudozás helyett elinduljunk oda, ahová Krisztus hív bennünket.

Ne gondoljuk, hogy csupán életünk egyetlen nagy eseményéről van szó. Jézus minden pillanatban elhalad mellettünk, és hív, hogy hagyjuk ott régi életünket és kövessük őt. Aki ezeket a kisebb hívásokat semmi-be veszi, hogyan hallaná és hogyan valósíthatná meg a „nagy hívást”, hogyan remélhetné, hogy egykori nagy döntésében Jézus mellett hűségesen ki fog tartani? Ugyanakkor Jézus szemében senki sem reménytelen eset. Ahol mi botrányt és züllést látunk, ott ő reménykedik, hogy szava: „Kövess engem!” nem talál süket fülekre. És ha valaki elindul a követés útján, azt nem hagyja cserben, hanem mindaddig mutatja előtte az utat, míg az út végére jutva célba nem ér.

S ha Jézus hívására adott igenjeink ritmusában hűségesen követjük őt, ez a követés egyre bensőbbé alakul és bensőségesebbé válik. A külső keretek lehetnek ugyanazok vagy mások, a lényeg: az odaadásunk, a Jézushoz való tartozásunk egyre mélyebbé válik, s az ő jelenléte egyre jobban átjárja minden napjainkat, betölti életünket, s a maga képére formál bennünket.

Barsi Balázs - Telek Péter-Pál:

Magasság és mélység 2013/1

- Hamarosan felkerülnek a honlapra (www.felsokrisztina.net) azok a gömbpanoráma képek, melyeket a plébániánkra járó Legány család tagjai készítettek templomunkról, ezzel is színesebbé téve a honlapot.

Köszönjük nekik a fáradozásukat!

Meghalt Simon Éva, a Szent József imakör létrehozója és haláláig szellemi vezetője.

Nagy veszteség ért bennünket, az imakör megmaradt tagjait, és különösen engem, aki elvesztettem azt, aki évek óta lelki és szellemi vezetőm volt. Amikor értesültem haláláról, úgy éreztem, mintha másodszor is elveszítettem volna Édesanyámat.

Kapcsolatunk a 90-es évek végén, lassanként alakult. Egyre többször találkoztunk hétköznapi reggelenként a Szentmisén. Mint nyugdíjasnak lehetőségem volt már, hogy ne csak vasárnap vegyek részt a legszentebb áldozatban.

1998 augusztusában Éva és Ernő aranylakodalmát ünnepelte a Simon Család nagy szeretettel és lelkesedéssel. Számomra ez a szép ünnep, amelyről Éva beszélt nekem, minden részletében követendő és példaértékű esemény volt, s barátságunk ebben az időben szorosabbá vált.

2000 februárjában sorra alakultak közösségünkben az imakörök, s a Simon házaspár megalakította a Szent József imakört, amelyről

hónapokig nem is tudtam, nagyon lefoglaltak családi kötelezettségeim, se időm, se szellemi kapacitásom nem volt, amit ráfordíthattam volna. Éva bizonyára a Szentlélek sugalmazására addig beszélt, míg rá nem adtam a fejemet. Ha ez nem történik meg, nagyon rövid életű lett volna a csoport élete, mert Éva hamarosan már fizikailag nem tudott részt venni a működésében, vagy csak alkalmanként. Saját betegsége, költözésük, Ernő betegsége, majd halála megakadályozták ebben. Megtartotta azonban halála pillanatáig az irántunk való szeretetét és felelősségét.

Mindig Ő találta ki, hogy milyen témával foglalkozzunk, velünk jött az évet záró záróklatainkra, az ötlet is, az emberi kapcsolatok is az Ővéi voltak.

Nem lehetek elég hálás Neki, hogy figyelmemet és ezáltal mindnyájunkét a Szentírás felé fordította. Végigemlékedtük Szent Lukács evangéliumát, Izaiás próféta könyvét, és a Jelenések könyvét is. Ebben az utolsó évben szintén az Ő irányításával a Zsoltárok világába kezdtünk behatolni.

Kihagyhatatlan volt az érdeklődése a hit és a tudomány kapcsolatának tanulmányozásában is, cikkek és könyvek sokaságát javasolta, adta kezembe, irányítva ezáltal az én ismeretszerzésemet jóval túl azon, amit az imakörben elvégezhattünk. Itt emlékezem meg egy áldott közvetítőről, aki szintén Évával van már az Úr Jézusnál, Fehérné Erzsikéről. Éveken át Ő volt a postásunk, Tőle kaptam, s általa juttattam vissza Éva könyveit, cseréltük ki az írásainkat. Isten bizonyára megjutalmazta hűséges fáradozását! Nyugodjanak békében!

Soha el nem múló szeretettel és hálával:

Dr. Muhi Lászlóné

Anyakönyv

2012. december – 2013. január

Az Egyház új tagjai:

Juhász Péter

Barresi Ruben Carlo

Helfferich Milan

Akiktől búcsúzunk:

Rózsahegyi Györgyné (77)

Czelecz Ferencné (73)

Borbély Lászlóné (84)

Bogár Miklós (84)

Rostás Péterné (86)

Malysák Lászlóné (94)

Buksa György (93)

Szongott Kálmán (90)

Vas Lászlóné (93)

Tihanyi Ferencné (89)

Pacsai Ágoston (95)

Dr. Simon Gyuláné (88)

Pehrlimovszky Tibor (79)

Dr. Domonkos János (81)

Tarnay Taszilóné (85)

Nyerges Györgyné (87)

Bágyi Imre (76)

Szekeres Józsefné (100)

Sasvári Imre (76)

Lendvai Lajosné (90)

A Felső-krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente ötször: adventre, nagyböjtre, húsvétra, Te Deumra és Veni Sanctéra

XVI. évfolyam, 2. szám 2013. NAGYBÖJT

Szerkesztik: Molnár Miklós atya, Lukács Krisztina, Muhi András, Máriáss Mihály

felsokrisztina@felsokrisztina.net – www.felsokrisztina.net

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket, amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.